

M-ai chinuit atâta cu vorbe de iubire

Mihai Eminescu

M-ai chinuit atâta cu vorbe de iubire,
Cu sărutări aprinse și cu îmbrățișări!
Știai c-o măiestrie ce nu am cunoscut-o
Ca nervul cel din urmă în mine să-l trezești.
Demonic-dureroasă era acea simțire -
Dureri iar nu plăcere a tale sărutări...
Și pân-acum îmi pare că tu ești un băiat
Ce-n haine de femeie șiret s-a îmbrăcat.

Și Dumnezeu te știe... Tu ai un sân frumos,
Tu ai o gură plină și roșă voluptoasă;
Și părul tău cel negru în unde de-abanos
Ajunge până la șale în unde luminoase;
Și vorba ta e vie și ochiul languros
Și mâna ta cea fină e dulce, mângâioasă;
Și totuși mi se pare că-n fire-ți e-o greșală
De împli al meu suflet c-o boare de răceală.

Și știi, nefericito, că ochiul tău m-atrage
Ca un magnet - și totuși în taină îl respinge.
Credeam întâia dată că te iubesc - și-n urmă totuși simt
Că sângele meu este dușman la al tău sânge.
Ah! cine m-a pus oare să-ți spun într-un ceas rău
Că te iubesc... Iubirea de suflet nu te stinge
Cum stinge-astă simțire - ca și o piață rea -
Suflarea, mintea, pieptul, singurătatea mea.
Dar am lăsat eu iute al ființei tale cerc.
Ca dintr-un somn magnetic eu m-am trezit îndată...
Prezența ta vreodată în viața-mi n-am să cerc -
Căci de o dureroasă beție mă îmbată.
Nu știu nici ce gândiri am, nu știu nici unde merg
Și simt că toată firea îmi e întunecată...
Ai fi ucis și capul și inima din mine
Dacă-n a tale lațuri eu m-aș fi prins mai bine.

Cuvântu-mi pentru tine nu avea înțeles,
Cuvântul tău pe mine mă înciuda adânc.
Cu cât-amărăciune îți răspundeam ades,
Cum îmi plăcea în suflet ca să te fac să plângi
Și printr-o nedreptate părea că mă răzbun
Dacă din a mea cauză plângeai tu vreodată.
Ah! sufletele noastre nu sunt de fel armonici
Și sunt ca două note cu totul discordante...

Cu tine numai în lume putere-aș fără milă
Să fiu... Căci tu pe mine m-ai făcut slab și moale,
Cu-a tale vorbe vane pierdut-am seri ori zile...
M-ai speriat adesea cu-a tale gânduri goale...
Dar nici nu ești femeie... Un demon tu îmi pari,
Ce-ascunde foc din Tartar și-o cumplită răceală.
Fără nici o armonie e toată viața ta;
Tu ești cumplit de bună, cum ești cumplit de rea.

Cum mulțănesc eu sortii că am scăpat de tine,
Făr-a comite, doamnă, păcatul moștenit.
Azi iarăși mă văd singur și fericit și bine!
Azi muza mea mă cată cu ochiul liniștit.
Acele nopți turbate de doruri și suspine
S-au dus ca un vis negru, sălbatec și urât!
Azi iarăși capu-n visuri eu îl cufund prin cărți
Și în tăcere împlu prin norii cei deșerți.

Și în fereastră vântul cu degetele pare
Că bate lin și dulce și vâjâie încet;
Urechea iar îmi sună în liniște și iară
Simt inima că-mi bate de-un dor învăpăiat!
În minte mi se-adună mii visuri zâmbitoare,
Căci nu te văd pe tine, ce crud le-ai speriat
Din tainica lor umbră... și sufletu-ți fierbinte
Abia-mi mai e o slabă aducere aminte...